

РЕШЕНИЕ

№ 5425

гр. София, 17.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 27.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1906** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Яха К., гражданин на К., [дата на раждане], подадена чрез адв.Б., срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване, издаден с рег.№ 5364р-3176/07.02.2023 г. от Директора на дирекция "Миграция" в МВР.

В жалбата са развити доводи, че така оспореният отказ е необоснован, което го прави незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Изложени са подробно предприетите от страна на жалбоподателя действия във връзка с подаденото заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл.24, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Жалбоподателят се позовава на изпълнени от него всички изисквания за получаване на отказаното право. Моли Съда да отмени оспорения отказ. В с.з. жалбоподателят не се явява, а процесуалният му представител адв.Б. поддържа жалбата, моли Съда да отмени отказа като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата. Представил е и писмена защита чрез юк.П., в която моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

С. градска прокуратура чрез прокурор П. дава заключение за неоснователност на жалбата и моли Съда да отхвърли същата.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление рег.№ Г-3444/15.09.2022 г. жалбоподателят е поискал да му бъде предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.1 ЗЧРБ (л.29). При подаване на заявлението административният орган е констатирал, че същото е подадено преди изтичане на два месеца преди изтичане на разрешения срок за пребиваване. Към него са приложени редовен паспорт, удостоверение за раждане, удостоверение за липса на криминална регистрация, удостоверение за регистрация на молителя в НАП, трудов договор от 11.09.2022 г. с "Пекара бурек Югославия" ЕООД ведно със справка за подадена информация за трудовия договор към НАП, декларация от В. И. В., че ще осигури жилище и адресна регистрация на молителя (л.24). По служебен път е приложено удостоверение за български произход (л.26), както и справка за пътуване на лице-чужд гражданин (л.47). Приложено е положително становище на ДА "Национална сигурност", с което агенцията не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване (л.49).

Заявлението, ведно с приложените документи, е изпратено по компетентност в дирекция "Миграция" в МВР за произнасяне.

Съгласно т.4 от разпоредително писмо рег.№ 8121р-22191/18.10.2017 г. на Главния секретар на МВР (л.64) е извършена адресна проверка относно предоставения адрес за пребиваване на молителя. На 06.01.2023 г. е извършена проверка от служители на дирекция "Миграция" на адреса, който молителят е декларирал като адрес на пребиваване в [населено място], [населено място], [улица]. За резултатите от проверката е съставена Докладна записка от 09.01.2023 г. (л.20). З. не е открит на адреса. Установено е, че същият адрес са посочили и други чужденци, подали заявления за разрешаване право на пребиваване в РБългария. На адреса е открит собственикът на имота В. И. В., който е заявил пред служителите на дирекция "Миграция" в МВР, че е заверил нотариално подписа си в приложената декларация единствено с цел да съдейства на петима чужденци в процедурата по придобиване на българско гражданство. Съгласно сведение от 09.01.2023 г. (л.23) срещу сумата от 500 лв. непознато лице предложило на В. да предостави адреса си за регистриране на чужденци. В. е потвърдил, че лицата не живеят на адреса и никога не са го посещавали, заявил е пред служителите на дирекция "Миграция" в МВР, че оттегля съгласието си чужденците да бъдат регистрирани на неговия адрес. Във връзка с изложеното е направен извод, че предоставените към заявлението документи са съставени само с цел получаване на документ за пребиваване.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства и позовавайки се на констатациите от проверката съгласно приложената докладна записка, Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е издал обжалвания Отказ рег.№ 5364р-3176/07.02.2023 г. на основание чл.26, ал.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ. За същата чуждестранният гражданин е уведомен лично на 17.02.2023 г. чрез адв.Б..

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства представеното от ответника разпоредително писмо рег.№ 8121р-22191/18.10.2017 г. на Главния секретар на МВР (л.64) и справка за пътуване на лице-чужд гражданин (л.68).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.9) в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР в съответствие с правомощията, предоставени му с нормата на чл.25, ал.3, изр.второ ЗЧРБ и чл.57 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в РБългария.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Съобщението за започване на административното производство е надлежно връчено на жалбоподателя, като му е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Съдът не споделя оплакването в жалбата за нарушение на срока за издаване на акта, визиран чл.25, ал.3 ЗЧРБ, защото същият срок е инструктивен. Това е така, защото законодателят не е скрепил неспазването му с изрични правни последици като невъзможност да се издаде решение след изтичането му.

Според чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход. Процедурата е развита в чл.11, ал.5 и ал.6 ППЗЧРБ. Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа №3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на МВР по ЗДТ, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д.-МВНР документ за платена такса за визата.

Съдът съобрази нормата на чл.26, ал.1 ЗЧРБ, според която се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4 от закона, касаещ основанията за откази от издаване на виза или влизания в страната, сред които е и основанието по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

За да издаде обжалвания отказ, Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е приел, че при подаване на заявлението молителят е декларирал неверни данни, заявявайки адрес, на който не пребивава. Изтъкнал е, че с тази декларация молителят го е въвел в заблуждение. Допълнил е, че макар да е представил актуален трудов договор по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ, сключен за минимум от шест месеца, молителят не би могъл да изпълнява задълженията си за длъжността "майстор производство на тестени изделия" в "Пекара бурек Югославия" ЕООД с месторабота в [населено място], както е отразено в трудовия договор, тъй като не пребивава на територията на страната.

Спорът се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон.

От съдържанието на приложените докладни записки, представляващи официални

документи, изготвени от служители на дирекция "Миграция" и от даденото сведение от В. В. безспорно се установява, че данните, декларирани от молителя, че възнамерява да пребивава в РБългария на адрес [населено място], [населено място], [улица], са неверни. Официалният документ според правилото на чл.179, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс съставлява доказателство за изявленията пред длъжностно лице и за извършените от него и пред него действия. Съдържанието на документите не е опровергано в хода на съдебното производство, поради което Съдът следва да зачете материализираните в тях писмени изявления.

Ето защо е налице основание на молителя да бъде отказано издаване на разрешение за пребиваване, независимо че е представил всички изискуеми по чл.34, ал.1 ППЗЧРБ документи и е спазил срока по чл.34, ал.2 и по чл.34, ал.3 от правилника. Обстоятелството, че е удостоверен българският му произход, не е достатъчно да завърши процедурата по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ с издаване на положителен за заявителя административен акт. Цитираната разпоредба предвижда облекчена процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване, но при прилагане на императивните материалноправни изисквания на чл.26, ал.1 ЗЧРБ, сред които е декларирането на невени данни.

Макар чужденецът да е представил трудов договор, сключен с български работодател и регистриран в НАП, реално той не е работил по него, тъй като за 2022 г. от справката от информационната система на дирекция "Миграция" се установяват няколко влизания на територията на РБългария с едnodневен престой.

Налага се изводът, че оспореният отказ съответства на материалния закон. Актът е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, без нарушения на административнопроизводствените правила и без противоречие с целта на закона, поради което е законосъобразен. Ето защо жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37, ал.1 от ЗПП вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.26, ал.11 от ЗЧРБ и чл.143 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Яха К., гражданин на К., [дата на раждане], срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване, издаден с рег.№ 5364р-3176/07.02.2023 г. от Директора на дирекция "Миграция" в МВР.

ОСЪЖДА Яха К., гражданин на К., [дата на раждане], да заплати на дирекция "Миграция" в МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: